

ÎNCHEIERE

20 iulie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul	Tatiana Vieru
Judecătorii	Oleg Sternioală, Valentina Clevadi

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursurilor declarate de către Plugaru Marin și compania internațională de asigurări „ASITO” societate pe acțiuni, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Plugaru Marin împotriva companiei internaționale de asigurări „ASITO” societate pe acțiuni privind anularea ordinului, restabilirea la locul de muncă, recuperarea prejudiciului material și moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 01 martie 2016, prin care s-a admis apelul declarat de către Plugaru Marin, s-a casat hotărîrea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 24 iulie 2015 și s-a emis o nouă hotărîre, prin care s-a admis în parte acțiunea,

c o n s t a t ă

La 13 ianuarie 2014, Plugaru Marin a depus cerere de chemare în judecată împotriva CIA „ASITO” SA cu privire la anularea ordinului, restabilirea la locul de muncă, recuperarea prejudiciului material și moral.

În susținerea cererii reclamantul a indicat că, prin ordinul nr.1192-c din 15 octombrie 2013, a fost concediat din funcția de director a Departamentului finanțe și evidență contabilă.

Susține că, ordinul de concediere este lipsit de suport legal, deoarece pîrîtul a dispus concedierea sa, în temeiul art.86 alin.(1) lit. o) Cod muncii, adică semnarea de către conducătorul unității (filialei, subdiviziunii), de către adjuncții săi, sau de către contabilul-șef a unui act juridic nefondat, care a cauzat prejudicii materiale unității.

În acest context relevă reclamantul că, în ordinul contestat se face referire la unele pretinse încălcări, cum ar fi: contractarea de credite fără avizarea CNPF, contractarea unui împrumut cu încălcarea legislației, determinarea incorectă a valorii obligațiunilor, prezentarea și includerea datelor eronate în rapoartele privind marjele de solvabilitate, nepregătirea către 13 august 2013 a unui oarecare plan de acțiuni, pregătirea

rapoartelor stabilite de legislație cu includerea informației eronate, însă nu se indică actul juridic semnat de el, care a cauzat prejudicii materiale Companiei.

Indică că, la emiterea ordinului de concediere nu a fost respectat modul și termenul de aplicare a sancțiunii disciplinare prevăzute la art.208 și 209 ale Codului muncii, astfel că, pîrîtul nu i-a solicitat explicație pe toate episoadele puse la baza ordinului de concediere și nu a ținut cont de termenul de o lună din ziua constatării pretinselor abateri disciplinare, or, contractarea a două credite bancare de către pîrît de la BC „Victoriabank” SA și BC „Moldindconbank” SA a avut loc în perioada anilor 2010-2012 pentru contractarea unui împrumut la 31 decembrie 2012, pentru determinarea incorectă a valorii obligațiilor la 30 septembrie 2012, pentru nepregătirea unui plan de acțiuni către 16 august 2013. Totodată, remarcă că, la cele două pretinse încălcări indicate în punctele d) și f) din ordinul de concediere, nu se indică termenul pretinselor încălcări.

Reclamantul opinează că, dînsul este învinuit în faptul precum că, la 31 decembrie 2012, a încheiat un contract de împrumut din numele CIA „Asito” SA, pe care nu a avut dreptul să-l contracteze, fiind persoană cu funcție de răspundere și cunoscînd despre acest fapt, în mod conștient a semnat contractul de împrumut, circumstanțe care nu corespund adevărului, deoarece pîrîtul dispune de Secție juridică, care potrivit fișei de post, gestionează cadrul legislativ a activității companiei.

Așadar, calificarea profesională și poziția de director financiar nu permite, dar nici nu necesită gestionarea juridică a Companiei, pe cînd secția juridică în cazul acestui contract de împrumut urma să atenționeze managementul companiei despre careva prevederi legislative care restricționează unele acțiuni ale angajatorului. Mai mult ca atît, din partea administrației pîrîtului, contractul de împrumut a fost semnat de Managerul General Adjunct - Doboș R., care a semnat asemenea contracte și cu alți colaboratori ai companiei, însă niciun salariat nu a fost pedepsit pentru asemenea fapte.

Pe cale de consecință menționează că, în virtutea funcției pe care o deținea în cadrul companiei, nu întrunea calitatea de subiect care cade sub incidența art.86 alin. (1), lit. o) Codul Muncii, iar deținînd funcția de director financiar, nu a încălcat disciplina muncii, adică nu a comis careva abateri disciplinare, pentru care ar fi putut fi concediat.

Suplimentar relatează că, activînd în funcția de director al departamentului, nu cade sub incidența normei legale în baza căruia a fost concediat, din motiv că, potrivit art. 1 Codul muncii, unitatea este o întreprindere, instituție sau organizație cu statut de persoană juridică, iar Departamentul finanțe și evidență contabilă nu are statut de persoană juridică, astfel potrivit art.5, pct.29 Cod fiscal, subdiviziunea este o unitate structurală a întreprinderii, instituției, organizației (filială, reprezentanță, sucursală, secție, magazin, depozit etc.), situată în afara locului ei de reședință de bază, care exercită unele din atribuțiile acesteia.

Deși, Departamentul finanțe și evidență contabilă este o unitate structurală a companiei și este situat în incinta acesteia, nu se încadrează în noțiunea de subdiviziune percepută de legislator.

Consideră reclamantul, că a fost concediat ilegal, fapt ce l-a determinat să se adreseze în instanța de judecată cu prezenta cerere de chemare în judecată.

Solicită, reclamantul, prin cererea de chemare în judecată și cererile de concretizare și modificare a cerințelor, anularea ordinului nr.1192-c din 15 octombrie 2013 cu privire la concedierea din funcție, încasarea de la CIA „ASITO” SA a salariului neachitat în perioada 01 mai 2013 - 15 octombrie 2013, în mărime de 57 602,64 lei, penalității de întârziere în cuantum de 0.1 % pentru fiecare zi de întârziere pînă la data repunerii în funcție, calculată din salariul neachitat în perioada 01 mai 2013 - 15 octombrie 2013, în sumă de 24 777.80 lei, a sumei de 488 985,06 lei pentru lipsa forțată de la muncă și în locul restabilirii în funcție a compensației suplimentare în mărime de 3 salarii medii, în sumă de 109 463,15 lei, precum și compensarea cheltuielilor de judecată (f.d. 75-79, 109-113, 119-124, Vol.I).

Prin hotărîrea Judecătoriai Rîșcani mun. Chișinău din 24 iulie 2015 s-a respins cererea de chemare în judecată înaintată de către Plugaru Marin împotriva CIA „ASITO” SA privind anularea ordinului, restabilirea la locul de muncă, recuperarea prejudiciului material și moral.

Nefiind de acord cu hotărîrea primei instanțe, Plugaru Marin a contestat-o cu apel.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 01 martie 2016 s-a admis apelul declarat de Plugaru Marin, s-a casat hotărîrea Judecătoriai Rîșcani mun. Chișinău din 24 iulie 2015 și s-a emis o nouă hotărîre de admitere a acțiunii depusă de Plugaru Marin. S-a anulat ca fiind ilegal ordinul emis de CIA „ASITO” la data de 15 octombrie 2013, cu nr.1192-c, prin care Plugaru Marin a fost concediat din funcția de director al Departamentului finanțe și evidență contabilă. S-a încasat de la CIA „Asito” SA în beneficiul lui Plugaru Marin salariul mediu pentru perioada absenței forțată de la serviciu, 16 octombrie 2016 - 01 martie 2016, în sumă de 398 044, 24 lei, cu titlul de compensație în mărime a trei salarii medii în locul restabilirii în funcție suma de 41 665,68 lei, cu titlu de prejudiciu moral suma de 13 888,56 lei, iar în total suma de 453 598,48 lei, sumă din care CIA „ASITO” SA urmează să calculeze și să rețină toate plățile prevăzute de lege, luînd în calcul sumele care au fost achitate lui Plugaru Marin la momentul concedierii, în rest pretențiile reclamantului s-au respins.

La 29 aprilie 2016, în termenul prevăzut de lege, Plugaru Marin a declarat recurs, solicitînd admiterea acestuia, casarea parțială a deciziei instanței de apel, în partea respingerii acțiunii și emiterea în această parte a unei noi hotărîri de admitere a acțiunii întregal.

În susținerea recursului s-au reiterat argumentele invocate în acțiune și cererea de apel.

Suplimentar a indicat că, instanța de apel nu a ținut cont de prevederile art. 330 alin. (2) Codul muncii și nejustificat a respins capătul din cerere privind încasarea salariului neachitat în perioada 01 mai 2013-15 octombrie 2013 în mărime de 57 601.65 lei și a penalității de întârziere.

Totodată, s-a indicat că, în lipsa unui acord de modificare a contractului individual de muncă al angajatorului cu salariatul, hotărârea nr. 29 din 17 iunie 2013 al Consiliului de administrație al CIA „ASITO” SA, prin care s-au operat modificări în Regulamentul cu privire la remunerarea specialiștilor aparatului executiv al companiei, este caducă, eficacitatea sa juridică fiind condiționată de necesitatea încheierii unor convenții de aplicare, adică a unor acorduri de modificare a contractelor individuale de muncă cu toți salariații în privința căror s-a adoptat Regulamentul menționat.

În sprijinul poziției exprimate, recurentul a menționat că, urma să primească salariul lunar în quantumul reglementat prin contractul individual de muncă nr. 1-PS/306 din 17 decembrie 2007 și acordul adițional la acest contract din 15 decembrie 2008.

De asemenea, pledînd pentru admiterea recursului declarat, Plugaru Marin evidențiază că, calculul despăgubirii materiale și morale în baza salariului mediu lunar a fost calculat eronat, salariul fiind micșorat neîntemeiat.

Ulterior, la 04 mai 2016, în termenul prevăzut de lege, CIA „ASITO” SA a declarat recurs, solicitînd admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărîrii primei instanțe.

În motivarea recursului s-a invocat că, decizia instanței de apel nu a elucidat pe deplin circumstanțele cauzei, iar în final, decizia a fost adoptată cu aplicarea eronată a normelor de drept material și procedural.

Relatează că, în cadrul exercitării atribuțiilor de serviciu, în funcție de director al subdiviziunii, Plugaru Marin a comis încălcările enumerate în ordinul de concediere contestat și explicate pe parcursul examinării cauzei, cu anexarea actelor confirmative în acest sens, care au fost apreciate de Consiliul de administrare drept abateri grave a legislației, iar prin urmare, au dus la prejudicierea companiei.

În acest context reține că, în anul 2010 intimatul a contractat credite cu încălcarea legislației cu privire la asigurări, fără avizul scris al Comisie Naționale a Pieții Financiare, fapt ce a generat sancționarea companiei de către Comisie cu amendă în mărime de 11 600 lei și respectiv 75 000 lei, transferați la bugetul de stat, iar una din persoanele responsabile fiind Plugaru Marin, directorul Departamentului finanțe și evidență contabilă, or, prin prisma contractului individual de muncă, fișa-postului și reglementările interne, Plugaru Marin urma să-și exercite obligațiile funcției sale în modul corespunzător.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursurile declarate de către Plugaru Marin și CIA „ASITO” SA urmează a fi declarate inadmisibile, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a interpretat în mod eronat legea; a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

În conformitate cu art. 432 alin. (3) CPC, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care: pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată; în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces; în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată; hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Alin. (4) al articolului menționat prevede că, săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursurile declarate către Plugaru Marin și CIA „ASITO” SA sunt declarative și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziei instanței de apel.

Călăuzindu-se de prevederile art. 440 CPC, Colegiul a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC și anume lit. a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține că argumentele invocate de către Plugaru Marin și CIA „ASITO” SA în cererile de recurs poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă

determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă că „ ... art. 6 paragraful 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes” (cauza Re bait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Astfel, reieșind din considerentele menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursurile declarate către Plugaru Marin și CIA „ASITO” SA, ca inadmisibile.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin.(2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursurile declarate de către Plugaru Marin și compania internațională de asigurări „ASITO” societate pe acțiuni, se consideră inadmisibile.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecător

Tatiana Vieru

Judecătorii

Oleg Sternioală

Valentina Clevadi